

»I Puritani«, og Donizetti i 1843 »Don Pasquale« med det Maal for Øie, at der skulde blive Operaen den mest fuldendte Udførelse tildel. I sidstnævnte Opera optraadte Grisi som Norina paa Her Majestys Theater og høstede et overordentligt Bifald. Men uagtet hendes Talent var saa omfattende, laa dog uagtet den heroiske og tragiske Opera bedre for hende end den komiske. Partier som Donna Annas, Lucretia Borgias og foruæmelig Normas ansees for hendes ypperste og fineste Charaktertegninger, i Forbindelse med den mest ophøiede musikalske Nydelse. Man glemmer hende vist aldrig, naar man har hørt den deilige Cavatine »Casta diva«, i hvilken Bellini synes at have nedlagt al sin Ømhed og sit Tungsind, med hver Note troer man at høre Aftenvindens Susen gjennem de dugvaade Blade. Den koldeste og mest føleløse Tilhører var nødt til at yde denne Cavatine sit Bifald; thi at høre Grisi synge den var en af de største Nydelser, man kan tænke sig: Øiet, Øret og Følelsen bleve i lige høj Grad tilfredsstillende. Ogsaa i den Scene, hvor hun vil myrde sine to Børn, hævede hun sig til en Høide, som endnu Ingen har overtruffet.

Efter Februarrevolutionen 1848 havde hun et stadigere Ophold i London, hvor hun allerede to Aar forud var bleven fast ansat ved den kongelige italienske Opera, hvis Bærer hun var lige til Aaret 1861. Dette hindrede hende dog ikke i at foretage betydelige Reiser, og vi skulle blandt disse omtale en i 1854 til de Forenede Stater og en i 1859 til Spanien, begge i Selskab med den berømte Tenorist Mario; de vare sande Triumftog. En haard Kamp fik hun at bestaae i Saisonen 1847—48, da Jenny Lind var engageret paa Haymarket Theatret, og i den Grad rev de rolige Engelskmænd med sig, at Interessen for Grisi næsten blev svækket. Men heldigvis trængte hun ogsaa igjennem i denne Veddekamp, og man kan med Rette sige, at hun som Dronning har hersket i en Fjerdedel af et Aarhundrede — en Tid, der er lang for enhver Regentinde, men endnu betydningsfuldere for en Operadronning.

Giulia Grisi blev 1833 gift i London med Fransmanden Gérard de Meley; dette Ægteskab løstes dog senere ved Separation, og hun blev derpaa Sangeren Marios Hustru. Hun efterlader sig tre Døtre og en Søn, der er Officeer i den indiske Hær.

Søndagen den 28de f. M. forstummede hendes Læber og hun drog sit sidste Suk i Berlin; hendes afsjælede Legeme førtes til Paris, hvor det den 4de sidstleden nedsendtes paa Kirkegaarden Père-Lachaise. Hendes Støv er stedet til Hvile i Nærheden af hendes nylig forudgaaene Ven Rossini, af hvis Muse hun altid særlig har følt sig tiltalt.

Fantejentaen.

(Af Ivar Ring.)

(Fortsat.)

Den Gamle fortalte da:

»Jeg tænker, J have lagt Mærke til Gaarden paa Fjeldet ligeoverfor; den blev bygget for mange, mange Aar tilbage af min Tipoldefaders Farfar. Han havde to Sønner; den ene skulde have Gaarden efter ham, men da Gutterne vare Tvillinger, skulde de lide lige Skjæl, og derfor byggede han den anden en Gaard ligeved, der skulde ligge saaledes, at Brødrene kunde see til hinanden og dog hver have sit Hjem.

»Nu, Gutterne giftede sig med Dalens smukkeste og rigeste Jenter; de vare ligesaa Søstre, de to. Aaret efter fødte Søstrene hver en Søn, og to Aar senere gav hver af dem en Datter Livet. Da Børnene bleve store nok til at giftes, fik den Enes Søn den Andens Datter, og det gik nok saa bra det, for de Unge følte Kjærlighed for hinanden. Som det var gaaet disse, gik det Slægt efter Slægt; hver fik en Søn og en Datter, de Unge giftede sig, og deres Børn fulgte igjen Forældrenes Exempel.

»Da skete der pludselig en Forandring. Paa Gaarden her blev der født to Sønner, og paa den anden Side blev det til to Jenter; dog trøstede Forældrene sig med, at de fire Børn med Tiden kunde blive to Ægtepar alligevel. Begge Jenterne vare smukke, raske Børn; men af Gutterne var derimod den ene en lille, vanfør Skabning af et iltet Sind; han voxede ikke med Broderen, kun Hovedet blev ualmindelig stort, og snart blev det klart for Alle, at Barnet var en Bytning; men Alt, hvad Forældrene gjorde for at faae Gutten deres egen tilbage, hjalp Intet. I Førstningen vare de onde imod ham; de tænkte som saa, at naar Troldene saae, at han havde det ondt, vilde de vel hente ham. Den ene Signekjærring efter den anden kom til Gaarden og stilledes med ham; men Intet hjalp. Derimod døde der flere Køer og Smaafæ, og tilsidst blev den ældste

Sønnen syg. Saa kom Præsten og sagde til Forældrene, at det var Guds Straf for, at de vare onde mod deres yngste Barn, og at om de ikke gik i sig selv og forbedrede sig, saa maatte Gud anvende endnu haardere Straf imod dem for at føre dem paa den rette Vej. Han sagde, at der gaves ingen Bytninger, det var dum Overtro, og at Gutten var deres eget svage lille Barn, som trængte at stilles godt med.

»Nu, da de ingen Køer havde flere at miste og de vare ræd for den ældste Sønnen deres, saa bleve de gode mod den lille Dvergeunge; men han lønnede dem kun daarligt derfor; for lille som han var, blev han en stor Skjøer og gjorde Forældrene den Tort, han vel kunde. Ingen holdt af den Gutten, hvorimod Alle elskede Bror hans, der var snild og smuk. Nu, Aarene gik, og Børnene vare giftstøre; de to ældste af dem vare rigtig glade i hinanden, men den yngste af Jenterne, som var en smuk og hjerteglad Pige, lo ad Dvergen og havde ham til Nar, alligevel vilde Forældrene have et Par af dem. Nu, Veslepeer — det var Dvergens Navn — var svært forlobt i Ingeborg og lod hende aldrig have Fred; han taalte ikke, at hun saae blidt til nogen Anden. Tilsidst blev der Tale om Bryllup, og da Ingeborg saae, at det blev til Alvor, bad hun Forældrene sine om at blive fri for den leie Dverg, som hun aldrig kunde gifte sig med; men Alt, hvad hun bad, saa hjalp det ikke, Gaardene skulde blive isammen, som de havde været al Tid, og hun fik at finde sig i sin Skjebne. Fra samme Dag, hun vidste, at hun skulde være Veslepeers Kone, døde Glæden bort hos Ingeborg; hun vilde Ingen tale til undtagen Søster, som hun holdt svært meget af, og hun græd baade lyse Dage og mørke Nætter hen, og aldrig saae man hende smile mere.

»Ingrid — det var nu Søster hendes — havde ikke Hjerte til at nyde sin egen Lykke; hun kunde kun dele Sorg med Ingeborg, og hvor Glæden nys havde Hjem, tog nu Sorgen Bolig.

»En Aften tog Ingeborg Søsteren i Favn og sagde med Taarer i Øinene:

»Hvis jeg gjør Noget, som er rigtig slemt — saa vil Du ikke tænke slet om mig endda?»

»Det vil jeg ikke, Ingeborg min; vi to faae bære Skyld tilsammen.»

»Nei, nei, Ingrid! Det er netop det, vi ikke vil — Du er ren og uskyldig — Du skal blive lykkelig — Hvad Synd jeg gjør, vil jeg have ene — Men Du, Du maa holde af mig alligevel!»

»Ingrid slyngede sine Arme om Søsterens Hals og lovede hende at elske hende trofast, hvad der saa end hændte, og saa græd de to tilsammen. — Men næste Morgen, da Ingrid stod op, var Ingeborg forsvunden.»

Her gjorde vor Vert en Pause, og Astrid, som sad og lyttede med stor Opmærksomhed til hans Fortælling, bad ham at holde op den Aften, da det var synligt, at de gamle Minder angreb ham. Vi skiltes da ad den Aften og glædede os til at høre Fortsættelsen næste Dag. —

»Ingeborg var forsvunden, hendes hvide Forklæde fandtes næste Dag ved Elven; men al Søgen efter hendes Lig var forgjeves. Alle troede, at hun havde endt sit unge Liv i det dybe Vand, kun Ingrid tabte ikke Modet; vel græd hun over Søsterens Forsvinden, men ikke over hendes Død.

»Der var foregaaet en stor Forandring med Veslepeer siden Ingeborgs Forsvinden. Han gik stille om og lo aldrig mere; han var heller aldrig ond mod nogen Sjæl mere og var formelig god imod Kreaturerne, som han tidligere havde mishandlet; hver Aften gik han bort til Elven og sad der, hvor Ingeborgs Forklæde var fundet, og stirrede ud i Vandet. Man skjønnede nok, han havde haft hende hjertekjær.

»En Aften kom han ikke mere hjem. Man fik ikke Tid til at savne ham paa Gaarden, da der var hændt Noget, som aldrig før var skeet i vor Familie: Mor hans havde faaet sig en tredje Søn. Men næste Morgen blev Veslepeer savnet. Man sendte Folk ud at søge efter ham, og ved Middagstid blev hans Trøie fisket op af Elven. Alt Folket paa Gaarden sagde, at Troldene havde taget deres Barn tilbage og den nyfødte Gutten var den rette Søn, som var bleven forbyttet for mange Aar siden. Vist er det, Veslepeer blev aldrig savnet af Nogen. —

»Aar gik hen, og Gutten — det var nu mig — voxte op og blev bortskjæmt af Forældrene sine, for han var nu deres Alderdoms Barn, han, og skulde have Gaarden, naar de havde lukket Øiet. Ingrid havde en Søn, som var paa min Alder, og skulde nu føde det andet Barn; men midt om Natten, som hun laa i Barnsnød, bankedes der paa Døren. Det var et sandt Guds Veir, og kun Nød kunde tvinge En til at færdes derude. Det var en stakkels Taterkvind, som bankede; hun saae forkommen og lidende ud. Da Ingrid hørte hendes Stemme, brast hun i

Graad og forlangte, at Konen skulde lukkes ind til hende.

»Guds Fred i Stuen!« sagde den stakkels Kvinde. Men Ingrid satte sig op i Sengen og saae paa hende og græd, som skulde hendes Hjerte briste. Hun fandt Ærinde for Alle, som vare i Stuen, og da hun var ene med Konen, aabnede hun Armene og raabte:

»Jeg vidste vel, Du vilde komme igjen, Ingeborg min!»

»Ja vel, Ingrid, er jeg kommen til min Faders Gaard for at døe der.»

»Nei, Søster min, Du skal faae leve godt her; thi Veslepeer er død og borte.»

»Jeg veed, Ingrid, at jeg skal døe; jeg fortjener heller ikke at leve, for daarlig jeg har baaret mig ad. Men holder Du af mig endnu, saa vær god imod Barnet, jeg bær under Hjertet.»

»Ingrid kunde kun græde og love hende Alt, hvad hun vilde.

»Ingeborg fortalte hende sin Historie i faa Ord. Da hun hin Kveld var flygtet fra Faderens Gaard, var hun stødt til et Fantefølge, og kort Tid efter var hun bleven rigtig viet til en af de raskeste Gutter i Følget; men lykkelig kunde det omflakkende Liv med al dets Synd ikke gjøre hende, hun længtes altid hjemefter. Hun havde en deilig Gut, han var bleven tilbage hos Far sin; men nu var der bleven hende spaaet, at hun skulde føde en Datter og saa døe. Saa havde hun bedt Manden sin, som altid var snild imod hende, at faae Lov at see sin Søster og døe hos hende, om det var saa Guds Villie; men Skam vilde hun ikke bringe over Slægten sin, derfor maatte Alle blive i den Tro, at hun havde endt sit Liv i Elven.

»Den Nat blev der født to smaa Piger paa Gaarden; men der blev kun een Mor til dem begge, da den stakkels Taterkvind døde kort efter Barnets Fødsel. Næste Dag døde det ene Barn; Ingrid sagde, det var Taterkvindens. Hun lagde med Taarer den Vesle i den døde Kvindes Arm og lod dem jorde paa et ensomt Sted paa Kirkegaarden.

»Da Ingrid kom op, fik hun en underlig Kjærlighed til Kirkegaarden; hun tog altid sin lille Ingeborg med derhen, og ofte traf man hende med Barnet i sine Arme siddende paa Taterkvindens Grav. En Dag, da hun kom derhen, fandt hun en mørkhaaret ung Mand siddende paa hendes vante Plads; han sad med Ansigtet skjult i Hænderne. Da han hørte hendes Skridt, saae han op, og Øinene vare fulde af Taarer. Ingrid rakte ham stiltiende Haanden og gav ham lille Ingeborg til Kys. Senere saaes de aldrig. Men hvert Efteraar, paa den Dag, Taterkvinden døde, fandt Ingrid Graven pyntet med friske Blomster.»

Her gjorde vor Vert et Ophold i Fortællingen. Det var, som fattedes der ham Mod til at fortsætte den, skjøndt det endnu var tidligt paa Aftenen. Han sank hen i dybe Tanker, og selv for Astrid var det vanskeligt at faae et Svar ud af ham.

Næste Aften begyndte han selv uanmodet paa Fortællingen; dog følte vi Alle, at han var endnu mere alvorfuld og mørk end sædvanlig.

»Der var ikke stor Forskjel paa vesle Ingeborgs og min Alder, vi gik jævnsides vor Barndom igjennem; hun var en egensindig og vilter liden Tingest, som hverken Far eller Mor kunde styre, men af Dalens Gutter likte hun dog mig bedst, og det tyktes Alle godt om, da vi skulde udgjøre det andet Par i Familien, istedetfor Veslepeer og den første Ingeborg. Men alt som hun voxte til, blev hendes Sind værre og værre; dog for hvert Aar, der gik, blev hun ogsaa fagre; det var en Skjønhed saa stor, at baade Far og Mor hendes bleve ræd ved den. Jeg hørte ofte Ingrid sige: »Var hun god, som hun er smuk, var Faren ikke stor; men hendes sorte Øine vil blive mangan rask Guts Ulykke, frygter jeg.« Gud bedre, den Spaadom var kun altfor rigtig.

»Hun kunde lære Alt, hvad hun vilde, og Læremesteren havde ingen Bedre i Skolen end Ingeborg; men hun gjorde Nar ad ham uden at lægge Skjul derpaa og spillede ham alle de Spilopper, som vare til. Vilde han saa slaae hende, saa saae hun paa ham med sine store sorte Øine, og det Blik modstod Ingen; Ingeborg fik aldrig Prygl. Da hun gik til Præsten, kunde hun Guds Ord udenad, hun kunde altsaa ikke tilbagevises; men Ordet var dødt hos hende, Troen havde ikke givet det Liv. Hun spottede ofte over det Helligste og fik mangan svag Tro til at ryste i sin Grundvold; vi vidste Alle, at hendes Hjerte var uden Kjærlighed, og dog elskede hver Unggut hende i hele Bygden. Jeg elskede hende høit, men det var paa anden Viis end de øvrige Gutter, de saae kun hendes Skjønhed, jeg græd over hendes Hjerte.

»Hun var aldrig gladere end ved Gilderne, hvor hun var den Første af Alle, og naar Gutterne trak Kniv for hendes Skyld og Blodet flød, da tindrede